

بسمه تعالی

مناسب سازی محیط شهری برای نابینایان و کم بینایان
(بررسی وضعیت نابینایان در شهر تبریز)

گردآورندگان:
شبهنم مسافری
آیسان ترحم جو

مقدمه:

شهرها روز به روز مرزهای خود را از چند جهت گسترش می دهند و این گسترش مرزها به طور مستقیم با هجوم سیل جمعیتی تازه که برخوردار از انواع نیازهای روزمره و طبیعی هستند؛ همراه است. بی شک استفاده برابر و مناسب تمام گروه‌های اجتماعی و خاصه گروه‌های آسیب‌پذیر اجتماعی، از فضاهای شهری بایستی مورد توجه قرار گیرد و این یکی از اساسی‌ترین حقوق شهروندی در عرصه اجتماع به شمار می‌رود. چنان چه در دین اسلام نیز تاکید خاصی بر شکل‌گیری و ایجاد عدالت اجتماعی در میان اقشار اجتماعی شده است.

در برخورد کلی به ساختمان‌های عمومی و منازل دیده می شود که این بناها عمدتاً برای افراد جوان و چالاک طراحی شده و با بی توجهی به مسئله ناتوانی‌های جسمی - حرکتی برنامه ریزی و طراحی و اجرا گردیده اند. تا آنجا که ناتوانی در استفاده از ساختمانها این بخش از جامعه را از مراجعه به آنها باز می دارد و به عنوان یک مسئله اجتماعی بروز عینی می یابد. مدتهاست در جهان، این تفکر غالب شده است که نابینایان بیمار نیستند بلکه این افراد می توانند دارای مکانیسم جسمی خاص و در عین حال دارای قابلیت‌های خاص تلقی شوند و هزینه‌های مالی و زمانی به جای درمان بیهوده، صرف شکوفا سازی قابلیت‌های آنها شود.

بیان این مساله ضرورت وجود مراکز آموزشی و توانبخشی برای نابینایان را در تمامی شهرها بخصوص شهرهای بزرگ آشکار می سازد.